

Postanowienie z dnia 5 lutego 1998 r.

I PZ 75/97

Ograniczenie dopuszczalności wniesienia kasacji w sprawach o świadczenie ze względu na wartość przedmiotu zaskarżenia (art. 393 pkt 1 KPC) dotyczy również postanowień kończących postępowanie w takiej sprawie.

Przewodniczący SSN: Zbigniew Myszka (sprawozdawca), Sędziowie SN: Józef Iwulski, Roman Kuczyński.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 5 lutego 1998 r. sprawy z powództwa Lucyny C. przeciwko Skarbowi Państwa-Sądowi Wojewódzkiemu w S. i Skarbowi Państwa - Sądowi Rejonowemu w K.P. o zapłatę wynagrodzenia, na skutek zażalenia pozwanego na postanowienie Sądu Wojewódzkiego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Szczecinie z dnia 5 listopada 1997 r. [...]

p o s t a n o w i ł:

o d d a l i ć zażalenie.

U z a s a d n i e n i e

Sąd Wojewódzki-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Szczecinie postanowieniem z dnia 5 listopada 1997 r. odrzucił kasację pozwanego Skarbu Państwa-Sądu Rejonowego w K.P. od postanowienia tego Sądu Wojewódzkiego z dnia 11 sierpnia 1997 r., oddalającego zażalenie pozwanego od postanowienia Sądu Rejonowego z dnia 10 lipca 1997 r., oddalającego wniosek pełnomocnika pozwanego o przywrócenie terminu do wniesienia apelacji od wyroku Sądu Rejonowego w Świnoujściu z dnia 16 kwietnia 1997 r.

Odrzucając kasację Sąd Wojewódzki, po ustaleniu, że kasacja została wniesiona w kodeksowym terminie (art. 3934 KPC), wskazał, iż w sprawie zasądzono na rzecz powódki kwotę 3.654,85 zł tytułem wynagrodzenia za pracę, a w konse-

kwencji z uwagi na taką wartość przedmiotu zaskarżenia, która nie może przewyższać wartości przedmiotu sporu i jest niższa niż pięć tysięcy złotych, kasacja nie przysługuje zgodnie z art. 393 pkt 1 KPC.

W zażaleniu pozwany domagał się uchylenia zaskarżonego postanowienia, argumentując, że ograniczenie dopuszczalności kasacji ze względu na wartość przedmiotu zaskarżenia, nie przekraczającą pięciu tysięcy złotych, może odnosić się tylko do roszczenia głównego i nie obejmuje niedopuszczalności kasacji od postanowienia toczącego się wprawdzie w związku z takim roszczeniem, które jednakże jest postępowaniem o charakterze subsydiarnym, zmierzającym do umożliwienia Sądowi drugiej instancji merytorycznej kontroli orzeczenia Sądu pierwszej instancji, zasądającego na rzecz powódki określoną kwotę. Skarżący powołał się na wieloletnią praktykę w stosowaniu instytucji kasacji pod rządami dawnego KPC i poglądy doktryny, wskazujące na dopuszczalność kasacji od postanowień oddalających wnioski o przywrócenie terminu do wniesienia apelacji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Twierdzenia zażalenia są bezpodstawne. Założeniem dopuszczalności kasacji, która przysługuje stronie od wyroku lub postanowienia, wydanych przez sąd drugiej instancji i kończących postępowanie w sprawie jest przynależność rozpoznawanej sprawy do kategorii spraw, w których kasacja nie jest ex lege wyłączona według dyspozycji art. 393 KPC. Postępowanie kasacyjne toczy się w sprawie, a zatem zaskarżeniu kasacyjnemu nie podlegają orzeczenia, wydane przez sąd drugiej instancji, które wprawdzie kończą postępowanie w sprawie o świadczenie, w której jednak kasacja jest przedmiotowo wyłączona z uwagi na wartość przedmiotu zaskarżenia (art. 393 pkt 1 KPC). Powoływane przez skarżącego poglądy doktryny trafnie wskazują na dopuszczalność zaskarżenia kasacją postanowień oddalających wnioski o przywrócenie terminu do wniesienia apelacji, które kwalifikują się jako postanowienia kończące postępowanie w sprawie, tyle że kasacja w sprawach o świadczenie jest zawsze uzależniona od wyższej niż pięć tysięcy złotych, a w sprawach gospodarczych - wyższej niż dziesięć tysięcy złotych wartości przedmiotu zaskarżenia (art. 393 pkt 1 KPC), bez względu na rodzaj zaskarżanego orzeczenia.

Mając powyższe na uwadze zażalenie należało oddalić na podstawie art. 385 KPC w związku z art. 39313 i 397 § 2 KPC.

=====